

на недовършени проекти. В един кът беше изправена голяма картина със сложна композиция и много фигури.

Ганович завърши поправката на широката си бяла връзка и се спря пред огромното платно:

- Каква е тази река и кои са тия войски?

- Дунава! При древния Дръстър... Този в лодката, с обичата е Светослав Киевски. А оня на брега, възседнал коня си, е византийският император Цимисхи, заобиколен от войводите си. Тази сцена, описана тъй хубаво в летописите, винаги ми е правила впечатление. Виж как се гледат двамата вождове. Светослав е изпратил вече своята обичайна дума, с която предизвестявал, че се кани да води бой; „Я итти на вас“...

- И кой ще ти купи такава грамадна картина? - дигна недовърчиво рамене Христо Тошкович.

- Смятам да я изпратя на изложбата в Москва. Но трябва още да проучвам носите и снаряженията...

- Тръгваме! - извика Ганович. - После ще хапнем някъде... Хайде.

- Аз мисля да не идвам... - каза тихо Николай. - Имам да пиша още писма... Да поработя над Светослав...Още не съм отговорил на Мина Пашу да го питам какво остава там с нашия въпрос, защото мисля да нарисувам картина за борбите ни за народна българска черква...

Изведнъж Тошкович се усети, че вероятно Николай не може да си плати билета и извика:

- Билетите са дар от Палаузов! А гуляят е от мене! Хайде.

Изскочиха навън с шумни, весели викове, изтичаха по стълбите с крилете на волната младост.

Когато завесата се спусна след второто действие на „Травиата“, залата есна от ръкопляскания. В една от ложите блестеше